

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Hledání
Božího
dechu

Svědectví
života

Žabí
pohled

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích**adresa**Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156**redaktoři**

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Karel Komárek

web<https://www.zabrdovice.cz>**cena**neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti**do tohoto čísla přispěli**

Jiří Sluka, Karla Krejčí

příspěvkypokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci**náklad**

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká?
Duch svatý
- 3 Hledání Božího dechu
- 4 Přečtete si
- 5 Žabí pohled
- 6 Svědectví života

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u dalšího čísla farního časopisu. Přejeme vám krásné prožití svatodušních svátků. Kéž je Duch svatý vaší inspirací.

*Hana a Karel Komárkovi***Duchovní slovo****Duch svatý otevírá hranice**

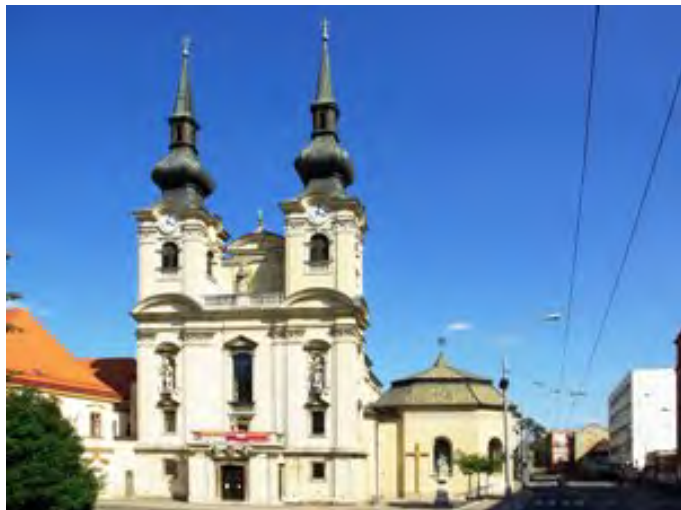
Duch Svatý přichází, aby v nás vyzval k boji proti riziku života, který se ztrácí, pohlcen individualismem. Je smutné pozorovat, jak ve světě, kde se množí příležitosti k socializaci, paradoxně riskujeme, že budeme osamělejší, stále propojeni, ale neschopni »vytvářet sítě«, stále ponořeni do davu, ale přesto ztraceni a osamělí cestovatelé.

Duch Boží nám však pomáhá objevit nový způsob, jak nahlížet na život a žít jej: otevírá nás setkání s námi samými za maskami, které nosíme; vede nás k setkání s Bohem a učí nás zakoušet jeho radost; přesvědčuje nás – podle slov Ježíše, která jsme právě vyslechli – že pouze pokud setrváme v lásce, dostaneme také sílu zachovávat jeho slovo a být jím proměněni. Otevírá hranice v nás, aby se náš život stal prostorem, kde je místo pro všechny. Duch navíc otevírá hranice také v našich vztazích. Ježíš totiž říká, že tento dar je láska mezi Ním a Otcem, která přichází, aby přebývala v nás. A když v nás přebývá Boží láska, jsme schopni otevřít se bratřím, překonat svou zatvrzelost, překonat strach z těch, kteří jsou jiní, a kultivovat vášně, které se v nás bouří. Duch však proměňuje i ty nejskrytější nebezpečí, která znečišťují naše vztahy, jako jsou nedorozumění, předsudky, manipulace. S velkou bolestí myslím také na situace, kdy je vztah zamořen touhou ovládat druhého, což často vede k násilí, jak bohužel dokazují četné případy vražd žen v poslední době.

Duch Svatý v nás naopak pěstuje plody, které nám pomáhají žít skutečně a dobré vztahy: „Lásku, radost, pokoj, velkorysost, laskavost, dobrotu, věrnost, mírnost, sebeovládání“ (Gal 5,22). Tímto způsobem Duch rozšiřuje hranice našich vztahů s druhými a otevírá nás radosti bratrství. A to je rozhodujícím kritériem i pro církve: jsme skutečně církví Vzkříšeného a učedníky Letnic, pouze pokud mezi námi nejsou hranice ani rozdělení, pokud v církvi umíme komunikovat a vzájemně se přijímat, pokud integrujeme naše odlišnosti, pokud se jako církve stáváme prostorem, který je vstřícný a pohostinný vůči všem.

Konečně Duch svatý otevírá hranice i mezi národy. O Letnicích apoštolové mluvili jazyky těch, s nimiž se setkali, a chaos Babylonu byl konečně uklidněn harmonií vytvořenou Duchem. Rozdíly, pokud Boží dech sjednocuje naše srdce a umožňuje nám vidět v druhém tvář bratra, se nestávají příležitostí k rozdělení a konfliktu, ale společným dědictvím, z něhož můžeme všichni čerpat a které nás všechny vede společně na cestu bratrství. Duch boží hranice a bourá zdi lhostejnosti a nenávisti, protože „nás všechno učí“ a „připomíná nám Ježíšova slova“ (srov. Jan 14,26); a proto nejprve učí, připomíná a vtiskuje do našich srdcí přikázání lásky, které Ježíš postavil do středu a na vrchol všeho. A kde je láska, tam není místo pro předsudky, pro bezpečné vzdálenosti, které nás oddalují od bližních, pro logiku vyloučení, kterou bohužel vidíme i v politickém nacionalismu. Bratři a sestry, Letnice obnovují Církev, obnovují svět! Ať silný vítr Ducha Svatého vane nad námi a v nás, otevírá hranice srdce, daruje nám milost setkání s Bohem, rozšiřuje obzory lásky a podporuje naše úsilí o budování světa, v němž vládne mír.

Z homilie Svatého otce z roku 2025

Co nás čeká?

Květen

24. 5. Slavnost seslání Ducha svatého

29. 5. Nbc kostelů

27. 5. den vzájemných modliteb naší farnosti a
bohoslovců

Červen

1. 6. vyzvednutí a přivezení břízek pro výzdobu na
slavnost

4. 6. Slavnost Těla a Krve Páně

7. 6. první svaté přijímání

14. 6. oslava 50. narozenin otce Daniela a 30 let
kněžství otce Jiřího

Červenec

16. 7. adorační den farnosti 9:00 - 18:00 (celodenní
otevření kostela)

19. - 25. 7. duchovní cvičení Velehrad

Srpen

1. - 8. 8. farní tábor

10. - 15. 8. duchovní cvičení rodin, areál Hadinka
*Potřebujeme doplnit tým lidí, kteří se starají o zajištění
programu pro děti ve věku do 6 do 11 let. Členy týmu
mohou být dospělí nebo mládežníci, je to jedno. Cílem
týmu je zabavit děti v době, kdy jejich rodiče se budou
účastnit dopoledních a odpoledních přednášek.
Informace obdrží dobrovolníci buď u o. Jiřího nebo u
Marušky Javorové starší.*

16. 8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, poutní mše

Aktuální informace o akcích farnosti naleznete
na webu. Případně telefonicky nebo osobně
kontaktujte farní kancelář.

DUCH SVATÝ

Chceš z Nebe se snést
a žít se mnou v letu.
Chceš touhu spojit s mojí
a kroužit v milostivém létu.

Nebráníš v žáru hořet celý,
ukážeš očím, co nikdy neviděly.

Dovolíš z pramene čerpat si vodu
a krvavé víno pít z Božího plodu.

Kdo rozohní život v plamen,
když vyslovím pouhé Amen?

Kdo provazem lásky sváže mne jemně,
srdce pozvedne z prachu země?

Kdo volá mne každý den jménem
a živí duši Kristovým tělem?

Jen Ty, Duchu svatý,
tajemná sílo Boží,
jež v plamenech Lásky
hoříš a hoříš...

KK

Hledání Božího dechu

Hledat Boha je důležité, potvrzuje to on sám v Bibli na více místech. Výzvu zaznamenal například prorok Baruch (Báruk) ve stejnojmenné knize: „Jako jste ve svém smýšlení dříve bloudili pryč od Boha, tak se nyní obraťte a desetkrát více ho hledejte.“ (Bar 4,28)

S podobným sdělením přichází i žalmista: „Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: ‚Hledejte mou tvář.‘ Hospodine, tvář tvou hledám.“ (Žl 27,8)

Ke sblížení a k pochopení druhé bytosti patří snaha vcítit se, poznat její uvažování, její myšlenkový svět. Ale myšlenky druhého jsou skryté, zvenku do nich nelze lidskými prostředky jednoduše proniknout. Tím spíše u Boha, který je bytostí jiného řádu, nestvořený, ve všech směrech a vlastnostech nás přesahující.

O jednom druhu Božích myšlenek však máme jistotu. Týkají se vztahu lásky. Na prvním místě vzájemné lásky osob ve Trojici, pak hned Boží lásky k nám, lidem. Je to zřejmé z definice Boha – on je láska (srov. 1 Jan 4,8.16). Do větších podrobností se dostaneme s využitím toho, že jsme Božím obrazem, jsme Bohu v něčem podobní. Proto můžeme usuzovat o obsahu Božích myšlenek podle podobnosti. O čem asi přemýšlí zamilovaný člověk? To známe z vlastní zkušenosti: V jeho mysli je touha být s milovanou (milovaným), hledat způsoby, jak jí (mu) udělat radost, jak pro ni (něj) vykonat něco dobrého... Tak nějak podobně to bude mít i Bůh. Má nás velmi rád a jeho mysl proto jistě naplňuje láska.

Jazykové a biblické okénko

Dál do hlubšího poznání Božího nitra můžeme jít, jen když on sám nás pozve, když nám své myšlenky zjeví. A Bůh to skutečně dělá. Jeho velkým sebezjevením pro nás je Bible – zapsané Boží slovo. Slovo je mluveným nebo psaným vyjádřením myšlenky. Tedy Bible obsahuje Boží myšlenky. Ale jak se tam dostaly? Jak je Bůh zjevil? V některých případech osobně a přímo mluvil k vybraným lidem. K Abrahámovi, k Mojžíšovi, k Samuelovi... Někdo jiný pak jeho řeč zapsal. V jiných případech Bůh prostřednictvím Božího Ducha vstupoval do mysli lidí a podněcoval jejich myšlenky vhodným způsobem. Tomuto procesu říkáme *inspirace* a uplatnil se např. u proroků a také u těch, kteří sepisovali texty později zařazené do Bible. Protože psali svatá Písma, říká se jim svatopisci. Latinské slovo *spiro* znamená dýchám, foukám, vanu. Infinitiv je *spirare*. Předpona *in-* má význam směru do, dovnitř objektu nebo k němu. Z toho lze odvodit význam slova *inspirace* jako dechnutí – fouknutí do něčeho či někoho. Běžně se používá pro vyjádření vstupu nějaké nové myšlenky, nápadu do myšlení člověka, nejčastěji umělce či tvůrčího pracovníka. Myšlenka je pokládána za nehmotnou, proto se jí přisuzuje duchovní či duchová podstata. Řada jazyků má stejný výraz pro slova *dech* a *duch*. Patří k nim i latina se svým slovem *spiritus* – dech, duch, vánek, vzduch. Význam slova *inspirace* jako vnuknutí myšlenky Duchem svatým se pak v tomto významu zcela srozumitelně používá pro působení Božího Ducha při vzniku Bible, když práce lidských autorů – svatopisců – měla základ v myšlenkách, které od Ducha dostávali.

Považuji za důležité připomenout, že Ducha svatého nepotřebují lidé jen při psaní svatého Písma, ale také při jeho čtení. Člověk nedokáže sám od sebe do hloubky porozumět Božím myšlenkám, i když jsou vyjádřeny lidskými slovy prostřednictvím svatopisců. Proto je Boží pomoc důležitá i při čtení Bible. Stručně řečeno, *inspirace* je základem při tvůrčí činnosti i při pokusu porozumět výslednému dílu.

Obří soustrojí

Dobrodruh a cestovatel Richard Halliburton se v roce 1928 rozhodl, že propluje Panamským průplavem. Jedinou podivností na té akci bylo, že tou „lodí“ vezoucí ho průplavem byl on sám. Registroval sám sebe jako loď. Jeho tělo plavce bylo předem zváženo, protože proplouvající lodě platily podle své tonáže. Halliburton měl jen nepatrný výtlak necelých 70 kg, měl zaplatit za celou cestu jen 36 centů. Pracovníkovi obsluhujícímu zdymadla se zdál Halliburtonův nápad šílený, a tak ho vzal na prohlídku stroje. Ukázal mu obrovská soustrojí a mechanismy plavebních komor. Vysvětloval mu, že kvůli jednomu plavci se uvede do provozu prakticky zadarmo zařízení, které zvládne vyzvednout a nechat proplout letadlovou loď o výtlaku 40 tisíc tun. Ale dobrodruh trval na svém a skutečně proplul, přestože nepoměr mezi velikostí člověka a tím, co kvůli němu muselo být uvedeno do pohybu, byl obrovský.

Existuje ještě mnohem větší nepoměr. Zůstávám v tichém úžasu nad tím, co vytvořil Bůh. Tělo každého z nás je zformováno doslova z popela hvězd. Všechny těžší prvky od vodíku, hélia a izotopu lithia dál vznikaly v období po velkém třesku ve hvězdách a jejich pozůstatcích nejméně pěti různými jadernými procesy. První z nich bylo slučování (jaderná fúze), na dalších se podílely neutronové hvězdy, staré obří hvězdy, kolabující a vybuchující supernovy. Monstrózní kotle hvězd po miliardy roků „vařily a pekly“ hmotu, mnoho jí slučovaly, něco nechaly vychladnout a rozbít zářením, až vznikla stavebnice, jakési „Lego“ s dílky v podobě prvků periodické soustavy. Z nich pak mohly být poskládány živé organismy i lidé. Bůh uvedl do provozu neuvěřitelné obří soustrojí vesmíru, bez něhož by na jedné malé planetě poblíž Slunce na okraji Galaxie nevznikl tenký povlak života, z kterého byl posléze zformován člověk. Vesmír, ta „hora“ kosmických strojů, zplodila mimo jiných velkých věcí také nepatrnou a napohled bezvýznamnou „myš“ – člověka.

Čtení myšlenek

Jestli chceme poznávat Boží myšlenky, potřebujeme otevřít knihu a číst. Na prvním místě Bibli, ale také knihu přírody, jak přírody živé, tak neživé. Příroda a svět jsou zajímavé zdroje z toho důvodu, že nás neustále obklopují. Dokonce my sami jsme součástí té velké knihy, jsme v ní živými písmeny. Tím, že jsme v jistém smyslu Bohu podobní, vnášíme do světa něco Božího, co by tam jinak bez nás chybělo. Bože, „našimi ústy tě chválí celý vesmír“, říká se ve 4. eucharistické modlitbě. To je hodně zvláštní vyjádření, pro mě je velkou inspirací a radostí ho opakovaně promýšlet. Jestli ke „čtení“ a poznávání Božích myšlenek může sloužit celá stvořená příroda, tím spíše my lidé jsme určeni „ke čtení“. Plyne z toho dvojitá výzva.

V roli čtenářů máme věnovat pozornost ostatním lidem, hledat v nich Boží myšlenky, Boží inspiraci. Jsou vzácnější než drahý pergamen a na rozdíl od něj umějí vést dialog a odpovídat na naše otázky. V tom jsou jedineční, to od papíru nemůžeme očekávat. Jsme pozváni být trpělivými čtenáři a posluchači. I staré, potrhané a počmárané knihy mají svůj obsah a někdy právě ty mají pro svoji originalitu u antikváře cenovku s vysokým číslem.

V roli živých knih máme co nejlépe a nejvěrněji zobrazovat ke čtení, co do nás Bůh vepsal při stvoření a stále vpisuje inspirací a láskou. Máme být dokumentem ukazujícím, jaký je Bůh. Sice dokumentem nedokonalým a neúplným, ale ve svém omezeném formátu čtivým a pravdivým. Dokud žijeme, jsme nedopsanou knihou, máme šanci vždy znovu se obrátit, jako se obrací list, a nabídnout ke čtení něco pěkného. Máme šanci být živým záznamem Boží inspirace, když ji dokážeme přijmout a vyjádřit. Věřím, že důležité Boží myšlenky nejsou skryté, ale máme je před sebou. Přejí vám pěkné počtení.

JS

PŘEČTĚTE SI

Hildegard Aepli Být single, ale jak?

Ačkoli to tak mnohdy není chápáno, stav single – tedy takový, kdy člověk žije sám – může být normální, dobrý a plnohodnotný způsob života. Proto autorka věnuje pozornost otázce, do jaké míry lze žít naplněným životem i v případě, že některé životní touhy zůstávají nenaplněny. Hodně přitom čerpá nejen z ignaciánské spirituality, ale také z osobní zkušenosti. Kniha se obrací na ženy i muže, kteří už přestali cíleně hledat partnera, přestože jsou životnímu partnerství otevřeni. Je vhodná i pro ty, kdo tuší, že jejich posláním je zůstat svobodní ve světě.

Hildegard Aepli se narodila roku 1963, vystudovala teologii, žije sama. Pracuje jako pastorační asistentka, vede duchovní cvičení a věnuje se duchovnímu doprovázení. Působí v pastoračním středisku biskupství v St. Gallen ve Švýcarsku.

Žabí pohled

Možná jste slyšeli o někom, kdo postavil elektrickou varnou konvici na zapálený plynový vaříč. Stává se to ze zvyku lidem, kteří si obvykle ohřívají vodu na kávu na vaříči. Zvyku opakovat bezmyšlenkovitě nějaké úkony se říká rutina. Jakou máte ve svém životě zkušenost s rutinou? Já dvojí: skvělou a hroznou. Skvělá je, když mi zautomatizuje některé všední činnosti, jako je řízení auta, mluvení cizím jazykem, provádění osobní hygieny atd. Nemusím myslet na sled pohybů nohou a rukou při každém řazení rychlosti, nemusím v hlavě pomocí mluvnických pravidel odvozovat časy a skloňování, než řeknu větu... Hrozná je, když mi z krásných a cenných věcí či okamžiků udělá všední záležitosti, nad nimiž nepřemýšlím. Žel, i svaté věci zevšední. I oběť života Pána Ježíše přinášená při mši za mě, za nás, se může stát něčím nezajímavým, všedním, co běží někde na pozadí a co se vůbec nedotkne srdce. Ale jak to změnit? Kdo zkusil bojovat s rutinou, ví, že je to boj těžký, dlouhodobý a ne vždy vítězný. Nabízím několik postřehů.

Není důvod se stydět za únavu a opotřebení pozornosti stále stejnými podněty. Je to přirozená vlastnost chránící nás před přetížením a vyčerpáním. Rutina je jeden ze základních způsobů, jak člověk funguje. Učení se cizích jazyků nebo například výchova jsou (mimo jiné) důležitým způsobem záměrného pěstování rutiny. Je to vtlučení pravidel, nad nimiž se nepřemýšlí: „Když někoho známého potkáš, pozdrav. Když něco dostaneš, poděkuj. Při zívání si zakryj ústa. Po použití WC si umyj ruce. Nůž se neolizuje.“ Pozornost vzbuzují a rutinu vypínají změny. Rutina nefunguje tam, kde se děje něco nového, neobvyklého. Dalo by se to nazvat žabím pohledem. Žába prý má zvláštní způsob vyhodnocení toho, co pozoruje očima. Je-li v klidu, za malou chvíli jí vše nepohyblivé v zorném poli „vybledne“ a zmizí. Ale jakmile kolem proletí moucha, žába ji zcela zřetelně a výrazně zaznamená a může ji zkusit ulovit. Podobně žába dobře uvidí, když se k ní bude blížit nějaký nebezpečný živočich, před nímž je nutné se ukrýt nebo utéct. Žába zaznamená jeho pohyb a bude reagovat.

My lidé jsme ve svém myšlenkovém zaměření trochu jako žáby. K udržení pozornosti potřebujeme pohyb, nové podněty. Z toho vyplývá důležitý způsob boje s rutinou: změna, inovace. A když tuto obranu před rutinou nevyužijeme, přichází oprávněná výčitka. **Je důvod stydět se za lenost, když přestaneme hledat nové pohledy, nové cesty a způsoby, nová vyjádření vztahů.** Pasivitou se otevírají dveře pro vstup rutiny. Ale kde brát nové nápady? Umělci, když tvoří něco originálního, potřebují inspiraci. Inspirace může být tím důležitým „kouzlem“ bránícím vzniku rutiny. Křesťané mají velkého inspirátora, jímž je Bůh. Mohou vzývat Božího Ducha, aby do nich vstoupil, aby jim „vdechl“ dobrý nápad. Dalším způsobem, jak se dát inspirovat, je hledat a nacházet Boží myšlenky vložené do stvořeného světa. Nejen Bible, ale celý svět je dílem, v němž Bůh zanechal své stopy, v němž se zjevuje. Apoštol Pavel to potvrzuje, když píše: „Jeho věčnou moc a božství lze... vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.“ (Řím 1,20)

Pod povrchem všednosti se skrývá mnoho dobrých a zajímavých věcí. Někdy teprve otrava rutinou se stane tím pravým impulsem, který člověka donutí hledat a objevovat. Mně má nepozornost při mši vyburcovala, přiměla zaměřit se na eucharistickou modlitbu a něco víc se o ní dozvědět. Abych připomněl, kterou část mše mám na mysli: je to ta začínající pozdravem a výzvou „Vzhůru srdce!“ a končící velkým Amen po závěrečné chvalořeči (*doxologii*) „Skrze něho a s ním a v něm...“

V současném Římském misálu (české vydání) je třináct eucharistických modliteb. Koncilní otcové a liturgická komise si byli dobře vědomi, že používání jen jedné jediné liturgické modlitby stále dokola, jak tomu bylo dříve, nepřispívá k pozornosti účastníků bohoslužeb. První výzvou k probuzení pozornosti pro mě proto bylo snažit se poznat, kterou ze třinácti modliteb kněz ve mši právě používá. Nebo aspoň ze které skupiny (základní čtveřice, o smíření, za různé potřeby). Pak jsem „objevil“ další poznatek, že eucharistická modlitba se podle mešního řádu skládá z osmi částí. Ujistil jsem se, že pojmenovat všech osm částí, poznat, kdy která probíhá a dokonce vysvětlit účel každé z nich nepatří k běžné výbavě návštěvníků bohoslužeb – a já v tom nejsem výjimkou. To byla další výzva. Obě mě přivedly k závěru, že kloužu po povrchu věcí, o jejichž hloubce a významu nemám potuchy. A objevoval jsem poklady, které v liturgii jsou, ale já o nich nevěděl nebo jsem jim nerozuměl, například část zvaná *podání oběti* a její součást – *ekleziální epikléze*.

Získal jsem zkušenost, že když se člověk nesmíří s povrchností a nepozorností, na každém kroku může zakopnout o překvapení, novinku (která tam je už pěkně dlouho) a fascinující zajímavost. Že se tím nadlouho odsouvá nepozornost, asi nemusím dodávat.

Svědectví života

Bl. Terezie od sv. Augustina a spolusestry mučednice z Compiègne († 1794)

Jde o komunitu šestnácti bosých karmelitek z Karmelu v Compiègne ve Francii. Karmel Zvěstování Panny Marie v Compiègne byl založen r. 1641 z kláštera v Amiens. Vládl v něm horlivý duch a sestry se těšily velké přízni u francouzského dvora.

Při vypuknutí francouzské revoluce vyšel v roce 1790 dekret, který rušil všechny řeholní komunity, kromě těch, které se zabývaly vyučováním a službou v nemocnicích. Kláštery samy měly dokázat vládě, že jsou prospěšným subjektem, který něco koná pro společné dobro.

Karmelitky z Compiègne odmítly odložit hábit. Když vzrůstaly hrůzy revoluce, z vnuknutí, které měla jejich převorka Terezie od sv. Augustina, v období mezi červnem a zářím r. 1792 nabídly své životy Bohu jako smírnou oběť za pokoj pro církve a pro jejich zemi. Tento zásvětný úkon, který vykonaly i dvě staré sestry, které se v prvním okamžiku smrti gilotinou zalekly, pak každodenně po dva roky obnovovaly až do dne mučednictví.

Na svátek Povýšení svatého kříže 14. září 1792 byly vypuzeny z kláštera. Rozdělily se na čtyři skupiny po městě Compiègne, ale i tak pokračovaly v životě modlitby a pokání pod vedením své převorky. Jejich společenství však bylo někým prozrazeno revolučnímu výboru a řeholnice byly 24. června 1794 pozatýkány. Protože i nadále pokračovaly v nedovoleném způsobu života, byly tyto mnišky označeny jako „nepřátelé lidu pro spiknutí proti jeho svrchované vládě“. Nejprve byly uvězněny v klášteře Navštívení Panny Marie přeměněném na žalář. Odtud byly po třech týdnech, 13. července, přepraveny do pařížského vězení Conciergerie, které již bylo přeplněno uvězněnými kněžími, řeholníky a jinými osobami určenými na smrt.

V novém žaláři karmelitky hned povzbuzovaly ostatní k důvěře v Boha a zároveň skromně oslavily svátek Panny Marie Karmelské. Jedna ze sester vypůjčenou zuhelnatěnou třískou napsala na nápěv Marseillaise povzbuzující prosebnou píseň týkající se nastávajícího mučednictví. Druhý den, 17. července, byla jejich věrnost řeholnímu životu revolučním soudem označena za nebezpečný fanatismus a řeholnice byly pro svou loajalitu k církvi, věrnost slibům a pro svou úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie označeny jako nepřátelé státu a odsouzeny k smrti.

Ještě v ten den byl rozsudek vykonán. Když byly vezeny na káře na popraviště Barrière-du-Trone, zpívaly před mlčícím davem hlasitě Miserere, Salve Regina a Te Deum. Před gilotinou zazpívaly Veni, Creator Spiritus, jedna po druhé obnovily řeholní sliby do rukou převorky, Terezie od sv. Augustina, a byly sřaty. Jako poslední byla popravena matka Terezie, která takto připravila své dcery na smrt. Často říkávala: „Láska vždy zvítězí. Když se miluje, dokáže se všecko.“ Bůh jejich oběť přijal, protože po jejich smrti mučení přestalo.

Tři z kláštera mučednictví unikly; od nich máme zprávy o umučených sestřích: Deset z nich byly chórové sestry, jedna novicka, tři sestry laičky a dvě sestry vrátné. Jejich těla byla vhozena do společné jámy spolu s ostatními těly. Později byl na tom místě zřízen hřbitov. Jeden kámen zde připomíná jejich mučednictví. Jako ostatky se po nich zachovaly některé jejich šaty, které byly právě v prádle. Dostaly je anglické benediktinky, které byly propuštěny na svobodu. Nyní se nacházejí v opatství ve Stanbrook. Také se zachovalo několik dopisů, básní a lístků. 13. května 1906 je papež Pius X. prohlásil za blahoslavené.

Jednalo se o následujících deset chórových sester:

Madeleine-Claudine Ledoine (matka Terezie od sv. Augustina), převorka, narozená 22. září 1752 v Paříži, sliby: 16. nebo 17. května 1775;

Marie-Anne (nebo Antoinette) Brideau (matka Sv. Louis), podpřevorka, narozená 7. prosince 1752 v Belfortu, sliby: 3. září 1771;

Marie-Anne Piedcourt (sestra od Ježíše Ukřižovaného), chórová sestra, narozená roku 1715, sliby: 1737, na popravišti řekla: „Odpouštím vám tak, jak si přeji, aby Bůh odpustil mně.“;

Anne-Marie-Madeleine Thouret (sestra Charlotte od Vzkříšení), sakristiánka, narozená 16. září 1715 v Mouy, sliby: 19. srpna 1740, dvakrát podpřevorkou: v roce 1764 a 1778;

Marie-Antoniette (nebo Anne) Hanisset (sestra Terezie od Svatého Srdce Mariina), narozená v roce 1740 nebo 1742 v Rheims, sliby: 1764;

Marie-Francoise Gabrielle de Croissy (matka Henriette od Ježíše), narozená 18. června 1745 v Paříži, sliby: 22. února 1764, převorkou v letech 1779–1785;

Marie-Gabrielle Trezel (sestra Terezie od sv. Ignáce), narozená 4. dubna 1743 v Compiègne, sliby: 12. prosince 1771;

Rose-Chretien de la Neuville (sestra Julie Louisa od Ježíše), vdova, narozená roku 1741 v Loreau (nebo v Evreux), sliby: pravděpodobně v roce 1777;

Anne Petras (sestra Marie Henrietta od Prozřetelnosti), narozená 17. června 1760 v Cajarc (Lot), sliby: 22. října 1786;

Marie Claude Cyprienne Brard, narozená 12. května 1736 (jiný zdroj uvádí jméno *Kateřina Charlotte Brard*, narozená 7. září 1736) (sestra *Euphrasie od Neposkvrněného početí*); shodné je místo narození Bourth a rok složení slibů 1757;

Novicku:

Marie-Genevieve Meunier (sestra Constance), novicka, narozená 28. května 1765 nebo 1766 v Saint-Denis, hábit přijala 16. prosince 1788. Na popraviště vystoupila za zpěvu „Laudate Dominum“ (Chvalte Pána).

Tři laické sestry:

Angelique Roussel (sestra Marie od Svatého Ducha), narozená 4. srpna 1742 v Fresnes, sliby: 14. května 1769;

Marie Dufour (sestra sv. Marta), narozená 1. nebo 2. října 1742 v Beaune, do komunity vstoupila v roce 1772;

Julie (nebo Juliette) Verolot (sestra sv. Francis Xavier), laická sestra, narozená 11. ledna 1764 v Laignes nebo v Lignieres, sliby: 12. ledna 1789.

Dvě sestry vrátne:

Kateřina a Terezie Soironovy, narozené 2. února 1742 a 23. ledna 1748 v Compiègne, obě sloužily komunitě od roku 1772.

Zázraky, které byly prověřeny a prokázány během procesu blahořečení:

uzdravení sestry Kláry od sv. Josefa, karmelitánské laické sestry z New Orleans umírající na rakovinu, v červnu roku 1897;

uzdravení umírajícího P. Roussarieho ze semináře v Brive 7. března 1897;

uzdravení sestry Marty od sv. Josefa, karmelitánské laické sestry z Vans, z tuberkulózy a abscesu na pravé noze, 1. prosince 1897;

uzdravení sestry Michaely, františkánky z Montmorillon, 9. dubna 1898.

Karmelitky z Compiègne se staly světově známými díky četnému dramatickému zpracování:

Poslední na Popravišti Gertrudy von Le Fort, Die letzte am Schafott z r. 1931 (do češtiny tuto novelu přeložil Jan Zahradníček: *Poslední na popravišti*, 1941 – Velehrad, nakl. Dobré knihy v Olomouci).

R. Bruckberger chtěl jejich mučednictví zfilmovat. Text byl svěřen G. Bernanosovi. Roku 1949 vyšel samostatně jako *Dialogy karmelitek (Les Dialogues des Carmélites)* s velkým úspěchem po celé Evropě.

A. Beguin *Dialogy* zpracoval divadelně a r. 1957 je Francis Poulenc zhudebnil. Film byl nakonec natočen r. 1959 s italským a francouzským textem.

Dokumentární dílo o blahoslavených mučednicích napsal P. Bruno od Ježíše a Marie OCD: *Le sang du Carmel ou la Veritable passion des seize Carmélites de Compiègne*, Paříž 1954.

Památku bl. Terezie od sv. Augustina a spolusester slavíme 17. července.